

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 748

гр. Стара Загора, 05.06.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на четвърти юни през две хиляди двадесет и шеста година в
следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно частно гражданско
дело № 20265500500416 по описа за 2026 година

Производството е по чл. 274 и сл. ГПК.

Подадена е въззивна частна жалба от И. С. М. и Г. В. Д. срещу
определение № 418/05.03.2026 г. по гр. д. № 2424/2024 г. на Районен съд -
Казанлък, с което е оставено без уважение искането на жалбоподателите за
освобождаването им от разноси в производството по предявените от тях
инцидентни установителни искиове за нищожност на договори за продажба и
дарение.

В частната жалба се твърди, че обжалваното определение е неправилно
и незаконосъобразно, тъй като съдът не е обсъдил и преценил в съвкупност и
поотделно представените доказателства за тежкото материално състояние на
жалбоподателите и не е събрал служебно допълнителни доказателства
относно обстоятелствата от значение за решаване на делото. В тази връзка
жалбоподателите излагат подробни съображения и молят за отмяна на
обжалваното определение и за уважаване на искането им по чл. 83, ал. 2 ГПК.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и
материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната въззивна жалба е подадена от процесуално легитимирани лица
в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество частната жалба се явява неоснователна.

За да постанови обжалваното определение първоинстанционният съд е
приел, че по образуваното пред него гражданско делото са разглеждани
инцидентни установителни искиове за нищожност на договори за продажба и
дарение, предявени от Г. В. Д. и И. С. М.. Във връзка с подадената от тях
молба за освобождаване от разноси по делото, съдът е извършил преценка
съгласно чл. 83, ал. 2 ГПК, като е приел, че от представените доказателства не
се установява ищците да са в материално затруднено положение и да не

разполагат с достатъчни възможности да покрият своята част от разноските в производството. Поради това молбата за освобождаване от разноски е отхвърлена като неоснователна.

Определението е правилно.

Съгласно чл. 83, ал. 2 ГПК от такси и разноски по производството на делата могат да бъдат освободени лицата, които нямат достатъчно средства да ги заплатят.

По молба на страната за освобождаване от държавна такса и разноски на основание чл. 83, ал. 2 ГПК съдът се произнася след преценка на удостоверените с декларация и с други писмени доказателства обстоятелства, които позволяват да се направи извод дали с оглед на неговото имуществено състояние, семейно положение, възраст, здравословно състояние, трудова заетост лицето, което иска освобождаване от държавна такса, има възможност да изпълни изцяло или частично установеното със закон задължение за внасяне на държавна такса за водене на делото.

От представените по делото доказателства се установява, че Г. В. Д. получава пенсия в размер на 297,50 евро /581,86 лева/ към 30.06.2024г., вдовица е, притежава идеални части от недвижим имот в гр. В.Т. и няма други доходи извън получаваната пенсия. Другата молителка обаче - И. С. М. работи и получава месечен доход от заплата от 1385,08 евро /около 2700 лева/. Същата е омъжена и има едно дете. Декларирала е, че съпругът ѝ получава месечен доход в размер на 4000 лева. Т.е., общият доход на семейството ѝ възлиза на около 6700 лева месечно. Установява се още, че И. С. М. притежава заедно със съпруга си жилище в гр. С., както и лек автомобил, като същата е посочила, че изплаща два ипотечни кредита за два имота в гр. С..

Съдът намира, че в конкретния случай по предявените установителни иски за нищожност двете молителки имат качеството на необходими другари. Предметът на спора е идентичен и неделим за двете страни, което обуславя общ интерес от правната защита и общо задължение за заплащане на разноски по делото. Когато в неделимата процесуална общност /необходимо другарство/ поне единият от другарите разполага с възможност и средства да заплати общо дължимите по делото разноски, основанийето по чл. 83, ал. 2 ГПК няма да е налице. Вътрешните отношения между другарите относно разпределението на тези разходи са ирелевантни за съда. В случая материалното положение на И. М. – предвид високия месечен доход на семейството □ и притежаваното от нея имущество – позволява без затруднение заплащането на разноските по делото. След като материалното положение на единия ищец позволява заплащане на разноски в производството, не е налице законовата предпоставка „липса на достатъчно средства“ за водене на делото. Този извод не се променя от твърденията в частната жалба за наличие на кредитни задължения и за високи текущи разходи за живот в гр. С., доколкото освобождаването от разноски по реда на чл. 83, ал. 2 ГПК се допуска само за лица, които нямат нямат имущество и доходи над необходимите средства за издръжката им, а в случая такива данни по отношение на ищцата И. М., имаща качеството на необходим другар, не са

налице. Следователно, правилно районният съд е оставил без уважение направеното искане по чл. 83, ал. 2 ГПК.

Предвид гореизложеното, подадената частна жалба се явява неоснователна. Обжалваното определение на Районен съд – Казанлък е правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 418/05.03.2026 г. по гр. д. № 2424/2024 г. на Районен съд – Казанлък.

Определението подлежи на обжалване с частна касационна жалба пред Върховния касационен съд в едноседмичен срок от връчването му на жалбоподателите.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____